

МЕНЕДЖМЕНТ У ПІДПРИЄМНИЦТВІ

СУТНІСТЬ МЕНЕДЖМЕНТУ ТА ЙОГО РОЛЬ У РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА

ФУНКЦІЇ УПРАВЛІННЯ

ДІЯ СИСТЕМИ ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО УПРАВЛІННЯ

СУТНІСТЬ МЕНЕДЖМЕНТУ ТА ЙОГО РОЛЬ У РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА

- Особлива система управління організаціями в умовах ринку отримала назву **менеджменту**. Тобто менеджмент є різновидом управління. Термін «менеджмент» переважно використовують, коли йдеться про управління організаціями, метою діяльності яких є отримання прибутку.

Найчастіше менеджмент розглядається як сукупність функцій, орієнтованих на ефективне використання людських, матеріальних та фінансових ресурсів із метою досягнення цілей організації

Менеджмент (Management) це:

- спосіб, манера спілкування з людьми;
- влада та мистецтво управління;
- особливого роду вмiсть і адміністративні навички;
- орган управління та адміністративні навички.

Об`єктом менеджменту як діяльності виступає виробничо-господарська організація і чинники навколишнього середовища.

Суб`єктом менеджменту виступають працівники організації, які своїми діями впливають на об`єкт управління.

Функції УПРАВЛІННЯ

Під функціями управління розуміють певний **розподіл праці**, спеціалізацію в сфері управління. Виділяють такі функції управління: за належністю до сфер діяльності — **спеціальні**, а за етапами управління — **загальні**. Загальні функції управління властиві будь-якому об'єкту управління, а спеціальні — це посадові функціональні обов'язки педагогічних працівників (директора, його заступників, класного керівника, педагога-організатора і ін.).

Сьогодні соціологи виділяють чотири основні функції управління: планування, організація виконання, мотивація, контроль.

1.Планування — це передбачення засобів дій, які можуть виникнути в майбутньому, а також визначення шляхів зміцнення і подальшого розвитку організації.

У плані визначається, що потрібно зробити сьогодні, що завтра і як те, що планується, ефективно реалізувати. При плануванні конкретно визначається мета, напрями дій, програми і способи їх реалізації. Планування є первинною функцією управління тому, зазначають соціологи Б.Банащук і А.Станда, що всі інші функції визначаються через планування.

2. Організація виконання. Ця функція забезпечує спільність дій членів організації в досягненні мети, що стоїть перед фірмою. До сфери цієї функції належить широкий спектр проблем, необхідних для реалізації управлінського завдання, починаючи з прийняття рішення, підбору відповідних людей, розподілу завдань, визначення засобів і умов праці.

Організація виконання—це начебто створення музичного твору, а керівник — ніби диригент, який повинен управляти оркестром, щоб музика подобалась усім. Організація виконання — це процес встановлення порядку і послідовності погодженої в часі і просторі цілеспрямованої взаємодії частин цілого як системи для досягнення за конкретних умов і у визначений термін поставленої мети відповідно до розроблених для цього методів і наявних засобів з найменшими ресурсними витратами".

3. Мотивація. Суть мотивації полягає в пошуку таких засобів впливу на людей, щоб вони свідомо, добровільно, без нагадувань і підказок докладали всіх зусиль для реалізації поставлених перед організацією завдань. Мотивація, крім цього, практично перевіряє менеджера на зрілість, визначає вміння його об'єднати людей, мобілізувати їх на виконання завдань, поставлених перед організацією.

У соціологічній літературі можна знайти десятки способів стимулювання людей. Кожен із цих способів може бути використаний у специфічній ситуації, а вона, попри свою специфічність визначається рівнем свідомості членів організації, їх освітнім рівнем, демографічними особливостями, традиціями, моральним кліматом, який панує в колективі, тощо.

4. Контроль. Функцією контролю в організації є встановлення відхилень від встановлених норм у виробничому процесі та вироблення механізму, який би виключав подібні відхилення в майбутньому.

Найбільш ефективним і об'єктивним контроль буде тоді, коли вироблено систему нормативів (стандартів) виконуваних робіт і кінцевих результатів (цілей). Насамперед повинні розроблятися нормативи витрат грошей та часу, що доповнюються системою тих показників, які керівники вважають найважливішими щодо діяльності об'єктів контролю.

ДІЯ СИСТЕМИ ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО УПРАВЛІННЯ

Розрізняють три типи управління людьми:

- політичне;
- соціальне;
- економічне.

Політичне управління здійснюється на рівні суспільства та проявляється у функціонуванні держави.

Соціальне управління пов'язане з поведінкою окремих організацій, соціальних груп.

Економічне управління являє собою систему заходів, спрямовану на задоволення економічних потреб.

Для забезпечення дієздатності системи управління потрібно вибрати відповідно до масштабів та специфіки діяльності **фірми організаційну структуру управління**. Саме вона зумовлює узгодженість дій управлінців, визначає їх права та обов'язки, відповідальність за прийняті рішення. Організація структури управління має суттєві відмінності у кожній з фірм. Вона може бути побудована за вертикальним або за горизонтальним принципами. В окремих випадках зустрічається одночасне використання обох принципів організації структури управління.

У великих компаніях використовують **вертикальний принцип** побудови структури організації, який передбачає виділення рівнів управління, на кожному з котрих управлінці мають певні повноваження.

- Вищий рівень управління вирішує питання стратегічного менеджменту (управління фінансами, вибору ринків збуту, розвитку підприємства).
- Середній рівень управління вирішує питання поточного управління відповідно до функцій менеджменту.
- Менеджери нижчого рівня управління безпосередньо контактують з працівниками-виконавцями, вирішують конкретні оперативні питання.

На малих та середніх підприємствах управління менеджери більшою мірою стикаються з проблемами нестабільного зовнішнього середовища, з непередбачуваними результатами діяльності. Тому в малому та середньому бізнесі припускається виконання менеджерами одночасно декількох функцій управління, взаємозамінність окремих керівників.

Характерною рисою **горизонтальної структури** управління є зосередження зусиль усіх без винятку менеджерів на вирішенні конкретної задачі, тому може не існувати суворого розмежування між управлінцями за рівнем їх повноважень та відповідальності. В окремих групах управлінців, які несуть відповідальність за певні напрямки діяльності, особистий успіх визначається вмінням працювати із фахівцями різних профілів. Таким чином, підприємницьке управління має міжфункціональний характер. Завдяки цьому стає можливим досягнення зменшення витрат на управління та підвищення ступеня реагування на вимоги споживачів.